

Overweging derde zondag van Pasen

‘Ik geloof in de verrijzenis van het lichaam en het eeuwig leven.’ Dat is de laatste regel van de geloofsbelijdenis die we bijna elke zondag staande en hardop met elkaar uitspreken. We spreken het bijna allemaal uit. Toch, als we er met elkaar over in gesprek raken, blijkt het een van de lastigste uitspraken die we kunnen doen.

Als we spreken over onze geliefden die gestorven zijn, zeggen we dat ze geborgen zijn bij God, dat ze opgenomen zijn in zijn liefde, dat ze in de hemel zijn, of we gebruiken andere beelden die willen uitdrukken dat zij in Gods licht en liefde zijn. Het zijn allemaal beelden waarin het lichaam van de gestorvene eigenlijk geen rol meer speelt. Dat lichaam hebben we immers aan de aarde toevertrouwd of in het vuur tot stof laten terugkeren. Het gaat dan eigenlijk nooit over de opstanding van het lichaam, die wij toch wel belijden.

Voor joden en moslims is de opstanding uit de doden zelfs een reden om crematie af te wijzen. En katholieken mochten tot in de jaren '60 hun doden ook niet cremieren. Dat verbod vinden wij nu niet meer nodig, wij zien de dingen nu ruimer.

In ieder geval blijkt wel hieruit dat het lichaam in onze geloofstraditie belangrijk is, en dat zijn we in onze cultuur toch weleens vergeten. Er zijn immers tijden geweest dat alles dat lichamelijk was eigenlijk werd afgewezen, minderwaardig werd gevonden. In veel kringen is dat nog altijd verdacht. Nee, het geestelijke, daar ging/gaat alles om.

De verhalen die de evangelisten vertellen laten zien dat Jezus heel lichamelijk bij mensen was: Hij eet en drinkt met mensen, hij wordt met welriekende olie gezalfd. Na zijn dood wordt zijn lichaam in doeken gewikkeld en op paasmorgen gaan de vrouwen naar zijn graf om zijn dode lichaam te verzorgen.

Ook in de verschijningsverhalen is Jezus heel nadrukkelijk lichamelijk aanwezig. Dat hebben we zojuist ook kunnen horen. Hij laat zijn handen en voeten zien. Hij nodigt zijn leerlingen uit om naar Hem te kijken en Hem aan te raken. Hij eet zelfs voor de ogen van zijn leerlingen een stuk vis. Hij zegt daarmee: ‘Zie, ik ben het, geest én lichaam..

Misschien is een goede vraag die wij onszelf n.a.v. die evangelieverhalen kunnen stellen of wij het lichaam de eer geven die het toekomt? Zien wij onszelf als één heel mens, lichaam én ziel? Dat wij zo geschapen zijn en dus zó door God gewild én dat wij zó, naar ziel én lichaam geborgen zijn in Hem? Hoe? Ja, dat weten wij niet. De apostel Paulus zegt in zijn tijd al

tegen mensen die niet in die opstanding geloven, dat wij bij de opstanding herschapen zullen worden, met een nieuw lichaam. Hij noemt het een 'geestelijk lichaam'. Maar dan zegt hij: 'Maar niet het geestelijke komt eerst, het natuurlijke gaat eraan vooraf'.

Wij hoeven het dus niet erg te vinden als wij moeite hebben met dat verrijzenisgeloof dat een groot Geheim is. Wij hebben zojuist gelezen dat de leerlingen er ook grote moeite mee hadden. Lucas schrijft dat ze met 'verbijstering en schrik' dachten dat het een geest was, er staat ook dat ze twijfel in hun hart hebben. Hij schrijft daarna 'dat ze stomverbaasd waren' en nog niet konden geloven.

Ook wij krijgen dus alle ruimte om op onze manier te reageren. Het is niet erg om te twifelen en om te zoeken hoe wij die goede boodschap – de boodschap dat Jezus helemaal leeft en dat ook wij helemaal in God geborgen zijn - in ons leven kunnen opnemen. Er staat in de evangelietekst die wij zojuist hebben gelezen ook: 'Toen maakte Hij hun geest ontvankelijk', m.a.w. toen begrepen ze.

Dat is, denk ik, niet een begrijpen met het hoofd, maar veel meer een begrijpen met het hart. De ervaring van de leerlingen was dat Jezus aanwezig was; ze voelden Hem helemaal aanwezig als ze samen waren: met Hem aten ze; met Hem zouden ze gaan getuigen van het Rijk Gods, dat Rijk van Gods liefde. Dat alles is nog altijd mogelijk, zoals hier en nu, als wij samen gemeenschap van gelovigen zijn. Bidden wij dat Gods Goede Geest zal komen om ons daarbij te helpen. Amen.

Zuster Susan van Driel o.carm.